Amnistia fiscală – trecut prezent și viitor

Gabriel Sincu,

Executive Director, Tax, Ernst & Young România

Conceptul de „amnistie fiscală” a fost folosit destul de des în ultima vreme, uneori cu scopuri electorale, alteori în mod total greșit sau nu mai devreme decât ieri, ca parte a declarațiilor făcute de un fost politician, într-un context oarecum fericit pentru el, dar de neinvidiat, zic eu… Drept pentru care consider necesară o clarificare și (de ce nu ?) o demitizare a acestui termen care, atunci când este adus în discuție, le dă ocazia multora să-și lipească degetul mare și arătătorul de tâmplă și să vorbească pe ton grav despre complexitatea problemei.

În articolul de față voi încerca să arăt ce înseamnă amnistia fiscală, de câte feluri este, cui beneficiază și care sunt condițiile necesare funcționării acesteia. Mai departe, voi prezenta un scurt istoric de la noi și de pe alte meleaguri al amnistiei fiscale, avantajele și dezavantajele unei astfel de măsuri pentru stat, pe de o parte, și pentru contribuabili, pe de alta, iar la final voi risca să trag niște concluzii cu privire la necesitatea implementării acesteia în fiscalitatea românească.

Ce este, așadar, amnistia fiscală? Teoria ne spune că este o măsură administrativă care presupune trei elemente: un contribuabil, o obligație fiscală neîndeplinită la termen și o

opțiune dată de autoritatea de reglementare prin care contribuabilul poate corecta eroarea, beneficiind de niște condiții avantajoase față de cele prevăzute de legea aplicabilă în mod normal.

Ca și întindere în timp, amnistia poate opera:

i) doar pentru o perioadă strict determinată în timp, caz în care după expirarea termenului pot fi prevăzute pedepse mai dure decât în mod normal pentru cei care nu au apelat la facilitate,

sau

ii) pe o perioadă nedeterminată, în anumite condiții, pentru a-i încuraja pe cei care în mod involuntar sau dintr-o eroare care nu le poate fi imputată direct nu și-au îndeplinit obligațiile fiscale.

Pentru ca amnistia fiscală să funcționeze, este necesar să fie îndeplinite o serie de condiții:

a) contribuabilul aflat în culpă să conștientizeze riscul la care se expune, iar probabilitatea de a fi identificat ca și evazionist să fie suficient de ridicată pentru a putea să-l determine pe acesta să apeleze la amnistia fiscală. Acest lucru presupune existența unui aparat de control fiscal matur, eficient și foarte bine organizat.

Este de notorietate cazul în care fiscul german a obținut (pe căi mai mult sau mai puțin ortodoxe) o bază de date cu numele contribuabililor germani care dețineau conturi nedeclarate în băncile elvețiene. Inspectorii fiscali au anunțat în mass-media faptul că dețin aceste informații și i-au rugat pe cei care se află în această situație să vină și să declare sumele respective și să plătească impzoitele și dobânzile aferente. Altfel, dacă sumele urmau să fie descoperite de către organele de control, contribuabilii respectivi riscau în plus penalități și sancțiuni dure pentru evaziune fiscală. Probabil

că bănuiți rezultatele acțiunii!

b) în cazul în care vorbim de o amnistie fiscală ce operează pe o perioadă determinată, aceasta trebuie foarte bine pregătită și anunțată, astfel încât să fie făcută o singură dată. Repetarea operațiunii după o perioadă scurtă sau medie de timp nu face decât să decredibilizeze măsura în ochii contribuabilului și să încurajeze noi fapte de evaziune și evitare fiscală. Poate sunteți la curent cu situația din Italia unde au avut loc câteva astfel de acțiuni la interval de 2-3 ani. Eficiența acestora a fost din ce în ce mai mică…

c) sumele nedeclarate la fisc de către contribuabili să fi rezultat din activități legale, dar pentru care nu s-a plătit impozit. Este greu de crezut că un traficant de arme sau de droguri care deține sume obținute din astfel de activități va face uz de o eventuală amnistie fiscală!

d) în ceea ce privește amnistia aplicabilă pe perioadă nedeterminată, aceasta are în vedere încurajarea contribuabililor de a-și corecta declarațiile fiscale întocmite în mod eronat și de a plăti diferențele de impozit la bugetul de stat. Pentru ca aceasta să funcționeze, sistemul trebuie să prevadă o reducere atractivă a penalității care să îl convingă pe contribuabil că e mai bine să corecteze greșeala decât să aștepte trecerea perioadei de prescripție a impozitului pentru a scăpa de consecințe.

Voi prezenta în continuare o serie de exemple de amnistie fiscală din câteva țări (am lasat însă deoparte ce s-a întâmplat în SUA, această țară având o economie și un sistem fiscal mult diferite de ceea ce se întâmplă la noi). Vreau sa precizez că o sursă importantă de informații în cazul exemplelor din țări a reprezentat-o lucrarea „Tax Amnesties: Theory, Trends, and Some Alternatives” scrisă de Eric Le Borgne și Katherine Baer și editată de FMI, carte pe care o recomand cu căldură tuturor celor care vor să aprofundeze subiectul!

Cititi articolul integral in numarul pilot Tax Magazine

Corecta identificare a titularului obligației fiscale prin NIF/CIF/CNP

Ioana Maria Costea,

Lect.univ.dr. la Universitatea „Al.I.Cuza” din Iași, Facultatea de Drept

Avocat, Baroul Iași

Efectul înregistrării fiscale este obţinerea unui cod de identificare fiscală, conform art. 72 C.proc.fisc. În temeiul declaraţiei de înregistrare fiscală, fiecare contribuabil obligat la înregistrare va primi un certificat de înregistrare fiscală. Certificat de înregistrare fiscală are ca principal obiect individualizarea codului de identificare fiscală.

Codul de identificare fiscală cunoaşte următoarele cinci forme, potrivit art. 72 C. proc. fisc., în funcţie de categoria juridică a contribuabilului:

1) *codul de înregistrare fiscală* atribuit de organul fiscal pentru persoane fizice care obţin venituri din activităţi independente (mai puţin comercianţii);

2) *numărul de înregistrare fiscală* atribuit de organul fiscal pentru persoane fizice fără cod numeric personal;

3) *codul numeric personal* atribuit la naştere pentru alte categorii de persoane fizice care deţin cod numeric personal;

4) *codul de înregistrare fiscală* atribuit de organul fiscal pentru persoane juridice care nu au calitatea de comerciant şi entităţile fără personalitate juridică;

5) *codul unic de înregistrare* atribuit în procedura de ONRC pentru comercianţi persoane fizice şi juridice.

Pentru plătitorii de TVA, codul de înregistrare fiscală va fi întotdeauna precedat de menţiunea RO. Spre exemplu, pentru un comerciant: RO 13788632.

Codul de identificare fiscală, potrivit art. 73 C.proc.fisc., va fi înscris obligatoriu ca element de identificare pe orice facturi, scrisori, oferte, comenzi sau pe orice alte documente emise de contribuabil.

În cazul persoanelor juridice, codul de identificare fiscală este unic și servește ca element extrem de util de identificare.

În cazul persoanelor fizice, este posibil să coexiste mai multe coduri de identificare.

În mod tradițional, persoana fizică deține CNP și în subsidiar dobândește un cod de identificare diferit, CUI sau CIF, după înregistrarea fiscală.

O altă ipoteză este cea a dublei activități, cum ar fi cazul persoanei salariat (pentru care se utilizează CNP) și concomitent PFA (pentru care se utilizează CUI) ori liber-profesionist (pentru care se utilizează CIF). Aceste persoane fizice stabilesc impozitul pe venit pe surse, în sensul că gestionează mai multe patrimonii de afectațiune în sensul art. 80 C.fisc.

Pentru a își atinge scopul de element de identificare, se impune ca în aceste ipoteze codul de identificare să fie corect indicat. În practica judiciară, instanţele au admis că titular al obligaţiei fiscale este profesionistul identificat cu cod de înregistrare fiscală, conform art. 79 C.proc.fisc., şi nu persoana fizică identificată prin cod numeric personal.

În acest sens, a se vedea: C.A. Oradea, s. com., cont. adm. fisc., sent. civ. nr. 654/2009: „Deşi textele de lege menţionate mai sus stabilesc în mod clar titularul obligaţiei fiscale pentru veniturile obţinute din activităţi independente, pârâta, prin încălcarea acestor dispoziţii legale precum şi a O.M.F.P. nr. 1346/2006 privind procedura de atribuire a codului de înregistrare fiscală pentru persoanele fizice care desfăşoară activităţi economice în mod independent sau exercită profesii liberale, care, în cap. I pct. 4, menţionează că codul de înregistrare fiscală este utilizat de contribuabili persoane fizice care desfăşoară activităţi liberale în relaţia cu organul fiscal competent şi cu ceilalţi contribuabili, a stabilit prin decizia de impunere ca fiind titular al obligaţiei fiscale persoane fizică identificată prin CNP, şi nu cabinetul de insolvenţă B.O., identificat cu codul de identificare fiscală nr. (…)”.

Citeste articolul integral in numarul pilot Tax Magazine

Contribuțiile sociale obligatorii. Reducere versus reformă

Gabriel Biriș,

Avocat partener, Biriș Goran SPARL

În ultima perioadă asistăm la discuții intense cu privire la posibila reducere cu 5% a contribuțiilor sociale, discuții care au venit cu o premieră inedită: o parte importantă a mediului de afaceri privește această măsură cu îngrijorare, îngrijorare exprimată public cu destulă forță. De ce oare se întâmplă acest lucru? Să ne fi afectat criza sau exploziile solare rațiunea în așa hal încât să nu dorim o scădere, semnificativă totuși, a costului muncii?

Răspunsul este în cu totul altă parte: mediul de afaceri românesc a învățat că atunci când guvernul dă cu o mâna, ia cu amândouă. După ce la începutul anului a mărit accizele prin cursul de schimb cu 6,5%, a introdus o acciză suplimentară la benzină și motorină, a introdus impozitul pe investiții, contribuția la asigurări de sănătate pentru veniturile din chirii pentru a genera venituri suplimentare de aprox. 2,5 miliarde de lei (asta după ce în 2012 și 2013 introdusese sau mărise și alte taxe), cum să crezi că o măsură care generează un minus al veniturilor bugetare de 5 miliarde de lei în 2015 nu se va solda cu o cavalcadă de alte taxe?

Suntem însă condamnați să nu mai ieșim din acest cerc vicios al deficitului/majorării taxelor?

Răspunsul meu la această întrebare este unul scurt și răspicat: NU!

Două sunt direcțiile în care trebuie acționat. Prima, și cea mai importantă, este reducerea evaziunii/îmbunătățirea colectării. Conform ultimului raport al Consiliului Fiscal,

evaziunea a ajuns la 16% din PIB, ceea ce înseamnă 24 de miliarde de euro. Să traducem: 2.000 km de autostradă, chiar și la prețuri „românești” – în fiecare an! Am scris de-a lungul timpului despre acest subiect, chiar într-o vreme în care prea puțini vorbeam despre acesta, nu o să o fac din nou în prezentul articol.

O sa mă refer la cea de a doua direcție în care consider eu că trebuie acționat: îmbunătățirea legislației fiscale. Aș zice chiar reformarea modului de calcul și plată a contribuțiilor sociale obligatorii, simplificarea legislației și așezarea ei pe principii și baze morale.

Pentru o mai ușoară înțelegere, structurez acest articol în trei părți:

i) situația actuală – pentru a înțelege cauzele problemelor cu care ne confruntăm;

ii) o posibilă soluție – pentru a vedea că situația nu este fără ieșire;

iii) impactul soluției propuse.

i) Situația actuală

Începând cu 2011, contribuțiile sociale obligatorii au fost incluse în Codul fiscal, pentru o mai coerentă reglementare. Această operațiune a fost una mai degrabă „cosmetică”, deoarece introducerea contribuțiilor sociale obligatorii în Codul fiscal a fost făcută pur și simplu prin translatarea prevederilor deja existente în diferite legi speciale, din acele legi în Cod (mai întâi pentru activități dependente, mai apoi – în 2012 – și pentru restul). Singurul câștig important a fost declarația unică pe care angajatorii au putut să o depună, aceasta înlocuind 6 alte declarații fiscale.

Această operațiune nu a rezolvat însă niciuna dintre problemele sistemului, nu a redus sarcina fiscală și, evident,

nu a dus la creșterea conformării voluntare.

În opinia mea, principala problemă cu care se confruntă sistemul de reglementare a contribuțiilor sociale obligatorii ține de moralitatea legii. Chiar dacă poate părea ciudat să aduc în discuție moralitatea legii, cred că nu este deloc lipsit de importanță acest aspect.

În februarie 2013 am prezentat următoarea schemă logică de funcționare a sistemului nostru de contribuții sociale obligatorii:

Citeste articolul integral în numărul pilot Tax Magazine

Direcţiile Antifraudă în control. Cum ne apărăm afacerile?

Din vara lui 2013, ca urmare a reorganizării activităţii fiscului, Direcţiile Antifraudă organizate la nivel regional au dobândit atribuţiile vechii Gărzi Financiare, cărora le-au fost adăugate veritabile atribuţii de control fiscal.

Practic, în prezent, cu excepţia controalelor referitoare la rambursarea TVA, controlul de fond (inspecţia fiscală generală) dispare din peisajul juridic fiscal. În schimb, echipele de control ale Direcţiilor Antifraudă, sub masca declarată a combaterii evaziunii fiscale, tind să urmărească două obiective: amenzi consistente şi confiscări de bunuri sau venituri.

Se ajunge astfel la situaţia în care, mai ales într-un an electoral, inspectorii antifraudă cer contribuabililor să facă

dovada prestării efective a unor servicii şi procedează la confiscarea veniturilor pentru proveniența cărora nu se prezintă o documentaţie extensivă, conform pct. 48 din normele de aplicare ale art. 21 Cod fiscal (anexe la facturi, rapoarte de lucru, situaţii de lucrări etc.).

Prin urmare, în cazul demarării control, asistența din partea unui avocat şi/sau a unui consultant fiscal este absolut obligatorie, pentru a tempera elanul inspectorilor antifraudă şi a asigura respectarea drepturilor societăţilor vizate de controlul fiscal.

Existența unei poziţii ferme, documentate şi argumentate juridic şi fiscal din partea contribuabilului este cu atât mai importantă cu cât, cel puţin la unele instanţe, judecătorii apreciază că în lipsa formulării unor argumente în apărare în faza incipientă a controlului fiscal, aceste argumente nu vor mai putea fi iterate ulterior.

Materialul a fost publicat in Newsletterul Costas, Negru & Asociatii

COSTAŞ, NEGRU & ASOCIAȚII

Executarea silită a garanțiilor imobiliare, în primejdie?

Autor: Ciprian Păun, avocat, managing partner al Ciprian Păun Law Office

Într-o speță recentă soluționată de către Curtea de Justiție a Uniunii Europene, anume Hotărârea Curții (Camera a treia) 10 septembrie 2014(*) „Trimitere preliminară – Directiva 93/13/CEE – Clauze abuzive – Contract de credit de consum – Articolul 1 alineatul (2) – Clauză care reflectă un act cu putere de lege obligatoriu – Domeniul de aplicare al directivei – Articolul 3 alineatul (1), articolul 4, articolul 6 alineatul (1) și articolul 7 alineatul (1) – Garantarea creanței printr-o garanție constituită asupra unui bun imobiliar – Posibilitatea executării acestei garanții printr-o vânzare la licitație – Control jurisdicțional”.

În cauza C-34/13, având ca obiect o cerere de decizie preliminară formulată în temeiul articolului 267 TFUE de Krajský súd v Prešove (Slovacia), prin decizia din 20 decembrie 2012, primită de Curte la 23 ianuarie 2013, în procedura *Monika Kušionová împotriva SMART Capital a.s.*, instanta europeana a hotarat ca: “Dispozițiile Directivei 93/13/CEE a Consiliului din 5 aprilie 1993 privind clauzele abuzive în contractele încheiate cu consumatorii trebuie interpretate în sensul că nu se opun unei reglementări naționale precum cea în discuție în litigiul principal, care permite recuperarea unei creanțe, întemeiată pe clauze contractuale eventual abuzive, prin executarea extrajudiciară a unei garanții care grevează bunul imobiliar dat în garanție de consumator, în măsura în care această reglementare nu face practic imposibilă sau excesiv de dificilă apărarea drepturilor conferite consumatorului de această directivă, aspect care trebuie verificat de instanța de trimitere.”

Pentru a decide astfel, instanța a reținut câteva elemente

definitorii și esențiale pentru judecătorul național, în fapt primul judecător european: trebuie să se precizeze că, deși prima întrebare nu menționează decât articolul 38 din cartă, prezenta cerere de decizie preliminară se referă în esență și citează în mod special articolul 47 din cartă printre elementele pertinente ale dreptului Uniunii. Dat fiind că primele trei întrebări adresate de instanța de trimitere vizează să se determine nivelul de protecție de care beneficiază consumatorii, precum și căile de atac judiciare de care dispun aceștia din urmă, articolul menționat trebuie să fie inclus printre instrumentele de drept al Uniunii a căror interpretare este solicitată Curții de instanța de trimitere. Prin intermediul primelor trei întrebări, care trebuie să fie analizate împreună, instanța de trimitere solicită, în esență, să se stabilească dacă, în lumina articolelor 38 și 47 din cartă, dispozițiile Directivei 93/13 trebuie interpretate în sensul că se opun unei reglementări naționale precum cea în discuție în litigiul principal, care permite recuperarea unei creanțe, întemeiată pe clauze contractuale eventual abuzive, prin executarea extrajudiciară a unei garanții care grevează bunul imobiliar dat în garanție de consumator. În cazul unui răspuns afirmativ, instanța de trimitere urmărește să se stabilească dacă aceste dispoziții interne trebuie înlăturate, în conformitate cu jurisprudența rezultată din Hotărârea *Simmenthal* (EU:C:1978:49).

Trebuie să se amintească, pe de o parte, că articolul 38 din cartă prevede că politicile Uniunii asigură un nivel ridicat de protecție a consumatorilor. Articolul 47 din cartă privește dreptul la o cale de atac eficientă. Aceste dispoziții își produc efectele în ceea ce privește punerea în aplicare a Directivei 93/13 (a se vedea în acest sens Hotărârea *Pohotovosť,* EU:C:2014:101, punctul 52).

Pe de altă parte, în jurisprudența sa, Curtea a statuat deja că sistemul de protecție pus în aplicare prin Directiva 93/13 se bazează pe ideea că un consumator se găsește într-o

situație de inferioritate față de un vânzător sau furnizor în ceea ce privește atât puterea de negociere, cât și nivelul de informare, situație care îl determină să adere la condițiile redactate în prealabil de vânzător sau furnizor, fără a putea exercita o influență asupra conținutului acestora (Hotărârea *Pohotovosť,* EU:C:2014:101, punctul 39 și jurisprudența citată, Hotărârea *Kásler și Káslerné Rábai*, C-26/13, EU:C:2014:282, punctul 39 și jurisprudența citată, precum și Hotărârea *Sánchez Morcillo și Abril García*, C-169/14, EU:C:2014:2099, punctul 22).

În ceea ce privește executarea garanțiilor care însoțesc contractele de împrumut încheiate de consumatori, se impune să se constate că Directiva 93/13 nu conține nicio precizare referitoare la executarea garanțiilor. Cu toate acestea, potrivit unei jurisprudențe constante, în lipsa unei armonizări în dreptul Uniunii a mecanismelor naționale de executare silită, revine ordinii juridice din fiecare stat membru atribuția de a prevedea astfel de norme în temeiul principiului autonomiei procesuale, cu condiția ca acestea să nu fie mai puțin favorabile decât cele aplicabile situațiilor similare supuse dreptului intern (principiul echivalenței) și să nu facă practic imposibilă sau excesiv de dificilă exercitarea drepturilor conferite de dreptul Uniunii (principiul efectivității) (a se vedea în acest sens Hotărârea *Aziz,* C-415/11, EU:C:2013:164, punctul 50 și jurisprudența citată, precum și Hotărârea Pohotovosť, EU:C:2014:101, punctul 46).

În ceea ce privește caracterul proporțional al sancțiunii, trebuie să se acorde o atenție deosebită împrejurării că bunul care face obiectul procedurii de executare extrajudiciară a garanției în discuție în litigiul principal este bunul imobiliar care constituie locuința familială a consumatorului. Astfel, pierderea locuinței familiale este nu numai de natură să aducă atingere în mod grav dreptului consumatorilor (Hotărârea *Aziz,* EU:C:2013:164, punctul 61), ci totodată pune

familia consumatorului vizat într-o situație deosebit de fragilă (a se vedea în acest sens Ordonanța președintelui Curții Sánchez Morcillo și Abril García, EU:C:2014:1388, punctul 11). În această privință, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a considerat, pe de o parte, că pierderea unei locuințe este una dintre cele mai grave atingeri aduse dreptului la respectarea domiciliului și, pe de altă parte, că orice persoană supusă riscului de a fi victima unei astfel de ingerințe trebuie în principiu să fie în măsură să solicite examinarea proporționalității acestei măsuri (a se vedea Curtea Europeană a Drepturilor Omului, Hotărârea *McCann împotriva Regatului Unit*, nr. 19009/04, § 50, Curtea Europeană a Drepturilor Omului 2008, și Hotărârea *Rousk împotriva Suediei*, nr. 27183/04, § 137).

În dreptul Uniunii, dreptul la locuință este un drept fundamental garantat de articolul 7 din cartă care trebuie luat în considerare de instanța de trimitere în cadrul aplicării Directivei 93/13. În ceea ce privește, mai concret, consecințele provocate de evacuarea consumatorului și a familiei acestuia din locuința care constituie reședința lor principală, Curtea a subliniat deja că este important ca instanța națională competentă să aibă la dispoziție măsuri provizorii care să permită să suspende sau să împiedice o procedură nelegală de executare ipotecară atunci când dispunerea unor astfel de măsuri se dovedește necesară pentru a garanta protecția efectivă urmărită de Directiva 93/13 (a se vedea în acest sens Hotărârea *Aziz,* EU:C:2013:164, punctul 59).

În prezenta cauză, posibilitatea instanței naționale competente de a adopta orice măsură provizorie, precum cea descrisă la punctul 60 din prezenta hotărâre, pare să fie în măsură să constituie un mijloc adecvat și eficace de a împiedica aplicarea în continuare a clauzelor abuzive, aspect care trebuie verificat de instanța de trimitere.

Din considerațiile precedente rezultă că dispozițiile

Directivei 93/13 trebuie interpretate în sensul că nu se opun unei reglementări naționale precum cea în discuție în litigiul principal, care permite recuperarea unei creanțe, întemeiată pe clauze contractuale eventual abuzive, prin executarea extrajudiciară a unei garanții care grevează bunul imobiliar dat în garanție de consumator, în măsura în care această reglementare nu face practic imposibilă sau excesiv de dificilă apărarea drepturilor conferite consumatorului de această directivă, aspect care trebuie verificat de instanța de trimitere.

Paradoxul european: Câteva dintre statele de la periferia zonei Euro au în prezent o creştere economică mai rapidă decât cea a motorului economic franco-german

- *Aproape jumătate dintre economiile din zona Euro nu au înregistrat creştere economică în al doilea trimestru al acestui an*
- *Spania şi Portugalia încep să-şi revină din punct de vedere economic*
- *Perspective pozitive pentru economia SU*Deşi Germania, Franţa şi Italia nu au reuşit să înregistreze creşteri în al doilea trimestru, economiile de la periferia Zonei

> Euro cum ar fi Spania şi Portugalia au înregistrat uşoare reveniri economice, Spania având o creştere de 0,6% de la trimestru la trimestru – cea mai rapidă din ultimii cinci ani, arată o recentă analiză a PwC.

În acelaşi timp, economia Germaniei s-a contractat cu 0,2% faţă de trimestrul anterior, Italia a intrat în recesiune pentru a treia oară din 2008, iar Franţa are parte de al doilea trimestru consecutiv de stagnare economică.

"Ne aşteptăm ca economia Germaniei să revină pe creştere în trimestrul trei, luând în calcul faptul că ultima contracţie s-a datorat unor factori conjuncturali – un prim trimestru foarte puternic şi o escaladare a situaţiei din Ucraina – în timp ce fundamentele economiei germane rămân puternice. Suntem mai puţin optimişti când vine vorba de celelalte ţări care formează „nucleul" Zonei Euro", a declarat Richard Boxshall, economistul şef al PwC.

Efectul unei creşteri mai susţinute se vede deja în reducerea ratei şomajului în Spania, care a fost în descreştere continuă de la sfârşitul anului 2013. Rezultate la fel de bune sunt aşteptate şi în al treilea trimestru pentru cele mai multe ţări de la periferia Zonei Euro, ţinând cont şi de sezonul turistic foarte reuşit.

Pe baza acestei analize, economiştii PwC au revizuit în scădere proiecţiile de creştere pentru Zona Euro în 2014, de la 1,1% la 0,8%, având în vedere slăbiciunile celor trei ţări din nucleul Eurozonei.

În Statele Unite, perspectivele de creştere economice sunt optimiste, având în vedere că o creştere a ratei dobânzii de politică monetară a Rezervei Federale (FED) este aşteptată abia în 2015. Au existat îngrijorări în privinţa celei mai mari economii a lumii după rezultatele dezamăgitoare din primul trimestru, atunci când aceasta s-a contractat cu 0,5% faţă de ultimul trimestru al anului 2013 (sau cu 2,1%

comparativ cu aceeaşi perioadă a anului trecut). Însă această scădere a fost rezultatul unor factori conjuncturali cum ar fi iarna lungă şi foarte aspră, precum şi ajustările stocurilor firmelor.

Creşterea estimată pentru cel de-al doilea trimestru a fost însă mult mai bună, 1% creştere faţă de trimestrul anterior şi o rată anualizată de creştere de 4,2%, susţinută în principal de consumul privat şi de o refacere a stocurilor.

“Am anticipat în prognozele noastre această redresare şi ne menţinem estimarea privind o creştere economică de 2,1% în Statele Unite în 2014, care ar urma să se accelereze până la 3% în 2015. Excluzând ipoteza unor şocuri externe majore, ne aşteptăm ca FED să înceteze achiziţia de active şi programul de relaxare cantitativă până la sfârşitul acestui an. După care ne aşteptăm ca FED să înceapă un ciclu de creştere a ratei dobânzii de politică monetară din a doua jumătate a anului 2015”, a conchis Richard Boxshall.

Despre raport:

Ediţia din luna septembrie a raportului PwC *Global Economy Watch* poate fi descărcată la adresa de internet www.pwc.com/gew

---

SENIOR TAX CONSULTANT – Societatea Civilă de Avocaţi Dobrinescu Dobrev

Poziţia: SENIOR TAX CONSULTANT

Cerinţe:

- diplomă universitară (Drept sau Ştiinţe Economice)
- autorizare CECCAR, CAFR sau BAROU
- bun cunoscător al legislaţiei fiscale
- minimum 3 ani experienţă în domeniul consultanţei fiscale, în companii de profil
- bune cunoştinţe de contabilitate
- fluent în Engleză
- foarte bune abilităţi de comunicare
- spirit de echipă
- motivat pentru performanţă profesională

Responsabilităţi:

- monitorizarea schimbărilor legislative
- redactarea de opinii fiscale – toate taxele
- (re)structurare fiscală naţională şi internaţională
- revizuiri fiscale
- asistenţă în cadrul inspecţiilor fiscale
- asistenţă în procedurile administrative (eşalonări la plată, restituiri de impozite şi taxe, compensări etc)
- redactarea de contestaţii
- suport pentru departamentul de litigii fiscale
- susţinerea de traininguri şi seminarii pe teme fiscale

Ce oferim:

- un mediu de lucru plăcut
- un colectiv dinamic, foare bine pregătit profesional
- dezvoltare profesională prin implicarea directă în proiecte diverse şi complexe
- expunere publică (articole, conferinţe etc)
- pregătire profesională prin participarea la cele mai bune evenimente de profil

Vă aşteptăm CV-urile la luisiana@dobrinescudobrev.ro

Societatea de Avocați DOBRINESCU DOBREV a luat ființă în iulie 2012, la inițiativa asociaților fondatori Luisiana Dobrinescu, Dumitru Dobrev și Ionuț Dobrinescu, fiecare cu o experiență în

avocatură de peste 12 ani.
Fundamentul asocierii celor trei parteneri ţine de o anumită complementaritate de specializări, de aptitudini şi, nu în ultimul rând, de personalităţi.
Practica predilectă a avocaților DOBRINESCU DOBREV este dreptul fiscal și dreptul civil, oferind consultanţă de taxe şi asistenţă în inspecţia fiscală şi pledând în contenciosul civil şi administrativ-fiscal.
Echipa de taxe a DOBRINESCU DOBREV este formată deopotrivă din avocați, consultanți fiscali și practicieni în insolvenţă.

Sistemul comun al TVA – Cotă redusă de TVA aplicabilă numai cărților tipărite pe hârtie – Cărți editate pe alte suporturi fizice decât hârtia, supuse cotei standard de TVA – Neutralitate fiscală

„Trimitere preliminară – Sistemul comun al taxei pe valoarea adăugată – Directiva 2006/112/CE – Articolul 98 alineatul (2) – Anexa III punctul 6 – Cotă redusă de TVA aplicabilă numai cărților tipărite pe hârtie – Cărți editate pe alte suporturi fizice decât hârtia, supuse cotei standard de TVA – Neutralitate fiscală”

În cauza C-219/13,

având ca obiect o cerere de decizie preliminară formulată în temeiul articolului 267 TFUE de Korkein hallinto-oikeus (Finlanda), prin decizia din 22 aprilie 2013, primită de Curte la 25 aprilie 2013, în procedura inițiată de

K Oy,

CURTEA (Camera a treia),

compusă din domnul M. Ilešič, președinte de cameră, domnii C. G. Fernlund (raportor) și A. Ó Caoimh, doamna C. Toader și domnul E. Jarašiūnas, judecători,

avocat general: domnul P. Mengozzi,

grefier: doamna C. Strömholm, administrator,

având în vedere procedura scrisă și în urma ședinței din 13 martie 2014,

luând în considerare observațiile prezentate:

– pentru guvernul finlandez, de H. Leppo, în calitate de agent;

– pentru guvernul german, de T. Henze și de K. Petersen, în calitate de agenți;

– pentru guvernul estonian, de K. Kraavi-Käerdi și de N. Grünberg, în calitate de agenți;

– pentru guvernul elen, de I. Bakopoulos, în calitate de agent;

– pentru guvernul irlandez, de A. Joyce, în calitate de agent, și de C. Toland, BL, mandatați de L. Williams, solicitor;

– pentru Comisia Europeană, de C. Soulay și de I. Koskinen, în calitate de agenți,

după ascultarea concluziilor avocatului general în ședința din 14 mai 2014,

pronunță prezenta

Hotărâre

1 Cererea de decizie preliminară privește interpretarea articolului 98 alineatul (2) primul paragraf și a punctului 6 din anexa III la Directiva 2006/112/CE a Consiliului din 28 noiembrie 2006 privind sistemul comun al taxei pe valoarea adăugată (JO L 347, p. 1, Ediție specială, 09/vol. 3, p. 7), astfel cum a fost modificată prin Directiva 2009/47/CE a Consiliului din 5 mai 2009 (JO L 116, p. 18, denumită în continuare „Directiva TVA”).

2 Această cerere a fost formulată în cadrul unei proceduri inițiate de K Oy (denumită în continuare „K”) împotriva deciziei adoptate de Keskusverolautakunta (Comisia Centrală de Impozite) potrivit căreia cota redusă a taxei pe valoarea adăugată (denumită în continuare „TVA”) prevăzută pentru livrarea de cărți editate pe suport de hârtie nu poate fi aplicată livrării de cărți editate pe alte suporturi fizice decât hârtia.

Cadrul juridic

Dreptul Uniunii

3 Articolul 96 din Directiva TVA prevede:

„Statele membre aplică o cotă standard a TVA, care este fixată de fiecare stat membru ca procent din baza de impozitare și care este aceeași pentru livrarea de bunuri și pentru prestarea de servicii.”

4 Articolul 98 alineatele (1) și (2) din directivă prevede:

„(1) Statele membre pot aplica fie una, fie două cote

reduse.

(2) Cotele reduse se aplică numai livrărilor de bunuri sau prestărilor de servicii din categoriile prevăzute în anexa III.

Cotele reduse nu se aplică serviciilor furnizate pe cale electronică.”

5 Înainte de modificarea efectuată prin Directiva 2009/47, anexa III la Directiva TVA, care conține lista livrărilor de bunuri și a prestărilor de servicii cărora le pot fi aplicate cotele reduse prevăzute la articolul 98 din Directiva TVA, menționa printre acestea, la punctul 6:

„[L]ivrarea, inclusiv împrumutul de către librării, a cărților (inclusiv broșuri, pliante și imprimate similare, albume, cărți de desenat sau de colorat pentru copii, partituri imprimate sau în manuscris, hărți și hărți hidrografice sau similare), ziare și periodice, altele decât materialele destinate în totalitate sau în mod predominant publicității;”

6 Considerentul (4) al Directivei 2009/47 prevede:

„De asemenea, Directiva [TVA] ar trebui să fie modificată pentru a permite aplicarea cotelor reduse, respectiv a unei scutiri, într-un număr limitat de situații specifice, din motive sociale sau de sănătate, precum și pentru a clarifica și actualiza, în funcție de progresele tehnice, trimiterea la cărți din anexa III la aceasta.”

7 Începând cu 1 iunie 2009, punctul 6 din anexa III la Directiva TVA are următorul cuprins:

„livrarea, inclusiv împrumutul de către librării, a cărților pe toate tipurile de suport fizic (inclusiv broșuri, pliante și imprimate similare, albume, cărți de desenat sau de colorat pentru copii, partituri imprimate sau în manuscris, hărți și hărți hidrografice sau similare), ziare și periodice, altele

decât materialele destinate în totalitate sau în mod predominant publicității”.

Dreptul finlandez

8 Articolul 1 alineatul 1 punctul 1 din Legea 1501/1993 privind taxa pe valoarea adăugată [arvonlisäverolaki (1501/1993)] din 30 decembrie 1993, în versiunea în vigoare pentru exercițiile fiscale din anii 2011 și 2012 (denumită în continuare „Legea privind TVA-ul”), prevede:

„[TVA-ul] este colectat în beneficiul statului, potrivit modalităților definite în prezenta lege:

1) pentru orice vânzare de bunuri și de servicii efectuată în Finlanda în cadrul unei activități comerciale.”

9 Potrivit articolului 84 din Legea privind TVA-ul:

„Cota aplicabilă este de 23 [%] din baza de impozitare, fără a aduce atingere articolului 85 sau 85 bis.”

10 Potrivit articolului 85 bis din această lege:

„Pentru vânzarea următoarelor servicii, precum și pentru vânzarea, achizițiile intracomunitare, transferurile din regimul de depozit temporar și importurile referitoare la [următoarele bunuri] se va plăti o taxă de 9 [%] din baza de impozitare:

[…]

7) cărți;

[…]

Nu sunt considerate cărți în sensul alineatului 1 punctul 7:

1) publicațiile realizate prin alte metode decât prin tipărire sau printr-o metodă comparabilă;

2) publicațiile periodice și

3) publicațiile care cuprind în esență publicitate.”

Litigiul principal și întrebările preliminare

11 K este o societate care desfășoară activități de editare, care cuprind editarea de lucrări de literatură generală și de învățământ. De asemenea, aceasta editează cărți în format audio, precum și cărți în format electronic.

12 Din dosarul prezentat Curții reiese că atât cărțile în format audio, cât și cărțile în format electronic editate de K sunt disponibile sub forma unor fișiere electronice stocate pe suporturi fizice precum compact-discuri, CD-ROM-uri, memorii USB sau produse echivalente, ce reproduc cărți editate inițial pe suport de hârtie. O carte în format audio, destinată să fie ascultată, reproduce textul scris al unei cărți tipărite, citit cu voce tare, pe un suport fizic precum un compact-disc sau un CD-ROM. O carte în format electronic reproduce, în esență, conținutul unei cărți disponibile inițial pe suport de hârtie, căreia îi reia, în principiu, aspectul exterior și structura pe un suport fizic precum un compact-disc sau o memorie USB și care poate fi încărcată pe un calculator sau pe un aparat de citire adecvat. Cu toate acestea, versiunile în format electronic pot fi diferite, prin conținut și structură, de cărțile tipărite pe hârtie.

13 K a sesizat Keskusverolautakunta cu o cerere de decizie prealabilă pentru a verifica dacă cărțile editate pe alte suporturi fizice decât hârtia, care reproduc textul scris al unei cărți pe suport de hârtie, puteau fi considerate „cărți” în sensul articolului 85 bis alineatul 1 punctul 7 din Legea privind TVA-ul, a căror vânzare face obiectul unei cote reduse de TVA.

14 Prin decizia prealabilă din 25 mai 2011, Keskusverolautakunta a declarat că pot fi considerate cărți numai publicațiile tipărite pe suport de hârtie sau realizate

în mod analog, astfel încât cărțile în format audio și cărțile în format electronic editate pe suporturi fizice precum compact-discuri, CD-ROM-uri sau memorii USB nu pot fi considerate „cărți” în sensul articolului 85 bis alineatul 1 punctul 7 din Legea privind TVA-ul.

15 De asemenea, Keskusverolautakunta a precizat că articolul 98 alineatul (2) primul paragraf din Directiva TVA coroborat cu punctul 6 din anexa III la aceasta, precum și principiul neutralității fiscale nu se opun aplicării unei cote standard de TVA vânzării de cărți editate pe alt suport fizic decât hârtia, în locul unei cote reduse aplicate cărților editate pe suport de hârtie.

16 K a introdus recurs la Korkein hallinto-oikeus (Curtea Supremă Administrativă) prin care a solicitat, pe de o parte, anularea deciziei prealabile a Keskusverolautakunta și, pe de altă parte, adoptarea unei noi decizii prealabile prin care să se declare că cărțile editate pe un alt suport fizic decât hârtia, precum un compact-disc, un CD-ROM, o memorie USB sau un alt produs similar, trebuie considerate „cărți” în sensul articolului 85 bis alineatul 1 punctul 7 din Legea privind TVA-ul, a căror vânzare este supusă unei cote reduse de TVA.

17 K susține că faptul că un stat membru aplică o cotă redusă de TVA numai în privința cărților editate pe suport de hârtie, excluzând cărțile care sunt editate pe alte suporturi fizice, este contrar principiului neutralității fiscale.

18 Korkein hallinto-oikeus a solicitat avizul Valtiovarainministeriö (Ministerul Finanțelor). Acesta a constatat că tratamentul fiscal al cărților editate pe un alt suport fizic decât hârtia variază în diferitele state membre ale Uniunii Europene. Potrivit Valtiovarainministeriö, statele membre pot aplica în mod selectiv o cotă redusă de TVA pentru livrările de bunuri și prestările de servicii enumerate în anexa III la Directiva TVA. În această privință, statele membre ar dispune de o marjă largă de acțiune. În acest

context, statele membre ar avea dreptul să aplice o cotă redusă de TVA cărților editate pe suport de hârtie și o cotă standard cărților editate pe alte suporturi fizice.

19 În aceste condiții, Korkein hallinto-oikeus a hotărât să suspende judecarea cauzei și să adreseze Curții următoarele întrebări preliminare:

„1) [Articolul 98 alineatul (2) primul paragraf și punctul 6 din anexa III la Directiva TVA], având în vedere principiul neutralităţii fiscale, se opun unei reglementări naţionale conform căreia cărţilor tipărite li se aplică o cotă redusă de TVA, iar cărţilor stocate pe alte suporturi fizice precum compact-discuri, CD-ROM-uri sau memorii USB li se aplică cota standard [de TVA]?

2) În vederea răspunsului [la această întrebare], este relevant dacă:

– o carte este destinată lecturii sau ascultării (carte în format audio);

– o carte sau o carte în format audio stocată pe un compact-disc, un CD-ROM, pe o memorie [USB] sau pe un alt suport fizic corespunzător are acelaşi conţinut într-o carte tipărită;

– în cazul unei cărţi stocate pe un alt suport fizic decât hârtia pot fi utilizate caracteristicile tehnice ale acestui suport, de exemplu funcţiile de căutare?”

Cu privire la întrebările preliminare

20 Prin intermediul întrebărilor formulate, care trebuie analizate împreună, instanța de trimitere urmărește, în esență, să afle, pe de o parte, dacă articolul 98 alineatul (2) primul paragraf și punctul 6 din anexa III la Directiva TVA trebuie interpretate în sensul că se opun unei reglementări naționale precum cea în discuție în litigiul

principal, care supune cărțile editate pe suport de hârtie unei cote reduse de TVA, iar cărțile care sunt editate pe alte suporturi fizice, precum compact-discuri, CD-ROM-uri sau memorii USB, cotei standard a acestei taxe și, pe de altă parte, dacă răspunsul la această întrebare poate varia în funcție de tipul de suport fizic utilizat, de conținutul cărții în discuție sau de proprietățile tehnice ale suportului fizic respectiv.

21 Articolul 96 din Directiva TVA prevede că aceeași cotă de TVA, cota standard, este aplicabilă livrărilor de bunuri și prestărilor de servicii.

22 Prin derogare de la acest principiu, articolul 98 alineatul (1) din această directivă recunoaște statelor membre posibilitatea de a aplica fie una, fie două cote reduse de TVA. Potrivit alineatului (2) primul paragraf al acestui articol, cotele reduse de TVA pot fi aplicate numai livrărilor de bunuri sau prestărilor de servicii din categoriile prevăzute în anexa III la Directiva TVA.

23 În ceea ce privește aplicarea unor cote reduse de TVA în cazul acestor categorii, din jurisprudența Curții reiese că, sub rezerva respectării principiului neutralității fiscale inerent sistemului comun de TVA, în ceea ce privește livrările de bunuri și prestările de servicii incluse în categoriile menționate în anexa III la Directiva TVA, statele membre au obligația de a determina în special pe cele cărora li se aplică o cotă redusă (a se vedea în acest sens Hotărârea Zweckverband zur Trinkwasserversorgung und Abwasserbeseitigung Torgau-Westelbien C-442/05, EU:C:2008:184, punctele 42 și 43, precum și Hotărârea Pro Med Logistik, C-454/12 și C-455/12, EU:C:2014:111, punctul 44).

24 În ceea ce privește principiul neutralității fiscale, trebuie amintit că acesta se opune în special posibilității ca bunurile sau prestările de servicii asemănătoare, care se găsesc în concurență unele cu altele, să fie tratate în mod

diferit din punctul de vedere al TVA-ului (a se vedea Hotărârea Comisia/Franța, C-384/01, EU:C:2003:264, punctul 25, precum și Hotărârea The Rank Group, C-259/10 și C-260/10, EU:C:2011:719, punctul 32 și jurisprudența citată).

25 Pentru a stabili dacă bunurile sau prestările de servicii sunt asemănătoare, trebuie să fie luat în considerare în principal punctul de vedere al consumatorului mediu. Bunurile sau prestările de servicii sunt asemănătoare atunci când prezintă proprietăți analoge și răspund acelorași nevoi ale consumatorului, în funcție de un criteriu de comparabilitate în utilizare, și atunci când diferențele existente nu influențează în mod considerabil decizia consumatorului mediu de a recurge la unul sau la altul dintre bunurile sau serviciile menționate (a se vedea în acest sens Hotărârea The Rank Group, EU:C:2011:719, punctele 43 și 44).

26 Trebuie arătat că, înainte de modificarea introdusă prin Directiva 2009/47, punctul 6 din anexa III la Directiva TVA avea în vedere „livrarea […] cărților […]”. Directiva 2009/47 a modificat textul punctului 6 din anexa III la Directiva TVA, acesta incluzând în prezent în lista bunurilor sau a serviciilor care pot beneficia de o cotă redusă de TVA „livrarea […] cărților pe toate tipurile de suport fizic […]”.

27 Prin urmare, problema care se ridică este dacă, din cauza acestei modificări, un stat membru care a optat că supună livrarea de cărți tipărite pe hârtie unei cote reduse de TVA are obligația, pentru acest motiv, să extindă aplicarea acestei cote reduse și livrării de cărți pe orice alt suport fizic decât hârtia.

28 Cu privire la acest aspect, trebuie arătat, astfel cum a evidențiat Comisia Europeană în ședință, că nici textul Directivei 2009/47, nici lucrările pregătitoare ale acesteia nu menționează că legiuitorul Uniunii, prin faptul că a modificat punctul 6 din anexa III la Directiva TVA, a dorit să impună statelor membre să aplice o cotă redusă de TVA identică

pentru toate cărțile, indiferent de suportul fizic pe care acestea sunt editate.

29 În orice caz, în lumina jurisprudenței Curții citate la punctul 23 din prezenta hotărâre, din moment ce punctul 6 din anexa III la Directiva TVA se limitează să vizeze livrarea de cărți pe orice tip de suport fizic, statele membre au obligația, sub rezerva respectării principiului neutralității fiscale inerent sistemului comun al TVA-ului, să stabilească suporturile fizice cărora li se aplică o cotă redusă de TVA.

30 În acest context, trebuie să se precizeze, similar guvernului irlandez și astfel cum a arătat avocatul general la punctul 54 din concluzii, că, într-un caz precum cel din cauza principală, întrucât aprecierea consumatorului mediu poate varia în funcție de gradul eventual diferit de pătrundere a noilor tehnologii pe fiecare piață națională și de gradul de acces la dispozitive tehnice care permit acestui consumator să recurgă la cărți editate pe alte suporturi decât hârtia, trebuie să se ia drept referință consumatorul mediu din fiecare stat membru.

31 În aceste condiții, este de competența instanței de trimitere să verifice, astfel cum s-a arătat la punctul 25 din prezenta hotărâre, dacă cărțile editate pe suport de hârtie și cărțile editate pe alte suporturi fizice sunt produse care pot fi considerate asemănătoare de către consumatorul mediu. În acest scop, instanța de trimitere are obligația să analizeze dacă aceste cărți prezintă proprietăți analoge și răspund acelorași nevoi în funcție de un criteriu de comparabilitate în utilizare pentru a verifica dacă diferențele existente influențează ori nu influențează în mod considerabil sau sensibil decizia consumatorului mediu de a opta pentru una sau alta dintre aceste cărți.

32 Acest răspuns nu variază în funcție de tipul de suport utilizat, de conținutul cărții în discuție sau în funcție de proprietățile tehnice ale suportului tehnic respectiv,

întrucât, printre altele, instanța de trimitere trebuie să ia în considerare tocmai asemenea împrejurări pentru a analiza dacă cărțile editate pe suport de hârtie și cărțile editate pe alte suporturi fizice sunt produse care pot fi considerate asemănătoare de către consumatorul mediu.

33 În cazul în care, astfel cum a arătat avocatul general la punctul 62 din concluzii, aceste proprietăți sunt determinante din punctul de vedere al consumatorului mediu din statul membru în cauză, este justificat ca reglementarea națională să nu aplice livrării de cărți stocate pe alte suporturi decât hârtia cota redusă de TVA aplicabilă livrării cărților tipărite. În schimb, dacă ceea ce este important pentru acest consumator este, în esență, conținutul similar al tuturor cărților, indiferent de suportul sau de proprietățile acestora, aplicarea selectivă a unei cote reduse de TVA nu se justifică.

34 Din toate considerațiile de mai sus rezultă că la întrebările adresate este necesar să se răspundă că articolul 98 alineatul (2) primul paragraf și punctul 6 din anexa III la Directiva TVA trebuie interpretate în sensul că nu se opun, în măsura în care este respectat principiul neutralității fiscale inerent sistemului comun al TVA-ului – aspect care trebuie verificat de instanța de trimitere –, unei legislații naționale precum cea în discuție în litigiul principal, care supune cărțile editate pe format de hârtie unei cote reduse de TVA, iar cărțile care sunt editate pe alte suporturi fizice, precum compact-discuri, CD-ROM-uri sau memorii USB, cotei standard a acestei taxe.

Cu privire la cheltuielile de judecată

35 Întrucât, în privința părților din litigiul principal, procedura are caracterul unui incident survenit la instanța de trimitere, este de competența acesteia să se pronunțe cu privire la cheltuielile de judecată. Cheltuielile efectuate pentru a prezenta observații Curții, altele decât cele ale

părților menționate, nu pot face obiectul unei rambursări.

Pentru aceste motive, Curtea (Camera a treia) declară:

Articolul 98 alineatul (2) primul paragraf și punctul 6 din anexa III la Directiva 2006/112/CE a Consiliului din 28 noiembrie 2006 privind sistemul comun al taxei pe valoarea adăugată, astfel cum a fost modificată prin Directiva 2009/47/CE a Consiliului din 5 mai 2009, trebuie interpretate în sensul că nu se opun, în măsura în care este respectat principiul neutralității fiscale inerent sistemului comun al taxei pe valoarea adăugată – aspect care trebuie verificat de instanța de trimitere –, unei legislații naționale precum cea în discuție în litigiul principal, care supune cărțile editate pe format de hârtie unei cote reduse a taxei pe valoarea adăugată, iar cărțile care sunt editate pe alte suporturi fizice, precum compact-discuri, CD-ROM-uri sau memorii USB, cotei standard a acestei taxe.

Sursa: www.curia.europa.eu

Termene de prescripţie speciale în Noul Cod Civil

Pentru anumite categorii de raporturi juridice, Noul Cod Civil intrat în vigoare la 1 octombrie 2011 a fixat termene de prescripţie speciale, derogatorii de la termenul general de 3 ani prevăzut de art. 2517 Cod Civil, care trebuie observate cu atenţie din două motive: pentru configurarea unor mecanisme contractuale asociate şi pentru demararea cu celeritate, în interiorul termenelor fixate de Codul Civil, a eventualelor

acţiuni judiciare.

De exemplu, conform art. 2071 Cod Civil, *dreptul la acţiune izvorând din contractul de expediţie* se prescrie în termen de un an socotit din ziua predării bunurilor la locul de destinaţie sau din ziua în care ar fi trebuit să se facă predarea lor, cu excepţia dreptului la acţiunea referitoare la transporturile care încep sau se termină în afara Europei, care se prescrie în termen de 18 luni.

Conform art. 2520 Cod Civil, se prescrie în termen de un an dreptul la acţiune al: 1. profesioniştilor din alimentaţia publică sau hotelierilor, pentru serviciile pe care le prestează; 2. profesorilor, institutorilor, maeştrilor şi artiştilor, pentru lecţiile date cu ora, cu ziua sau cu luna; 3. medicilor, moaşelor, asistentelor şi farmaciştilor, pentru vizite, operaţii sau medicamente; 4. vânzătorilor cu amănuntul, pentru plata mărfurilor vândute şi a furniturilor livrate; 5. meşteşugarilor şi artizanilor, pentru plata muncii lor; 6.avocaţilor, împotriva clienţilor, pentru plata onorariilor şi cheltuielilor.

Termenul de prescripţie se va calcula din ziua rămânerii definitive a hotărârii sau din aceea a împăcării părţilor ori a revocării mandatului.

În cazul afacerilor neterminate, termenul de prescripţie este de 3 ani de la data ultimei prestaţii efectuate; 7. notarilor publici şi executorilor judecătoreşti, în ceea ce priveşte plata sumelor ce le sunt datorate pentru actele funcţiei lor.

Termenul prescripţiei se va socoti din ziua în care aceste sume au devenit exigibile; 8. inginerilor, arhitecţilor, geodezilor, contabililor şi altor liber-profesionişti, pentru plata sumelor ce li se cuvin.

Termenul prescripţiei se va socoti din ziua când s-a terminat lucrarea.

De asemenea, se prescrie într-un an şi dreptul la acţiunea izvorâtă dintr-un contract de transport de bunuri terestru, aerian sau pe apă, îndreptată împotriva transportatorului.

Materialul a fost publicat in Newsletterul Costas, Negru & Asociatii.

COSTAŞ, NEGRU & ASOCIAŢII

Dreptul de deducere al TVA. Cerinţe referitoare la facturi

Cu ocazia analizării de către fisc a cererilor de rambursare a TVA, una dintre problemele frecvente este cea referitoare la facturi. Mai exact, sub diverse pretexte anumite facturi sunt considerate neconforme şi astfel se refuză exercitarea dreptului de deducere al TVA.

De cele mai multe ori, acest refuz este *per se* contrar unei jurisprudenţe a Curţii de Justiţie a Uniunii Europene, pronunţate în interpretarea Directivei a şasea şi respectiv a Directivei 2006/112/CE care tinde să acorde prevalenţă fondului asupra formei. Spre pildă, Curtea de Justiţie s-a pronunţat în sensul interzicerii, în contextul unui mecanism de taxare inversă, a unei legislaţii retroactive destinate să priveze de dreptul de deducere al TVA persoanele care nu corectau facturile emise şi nu depuneau un decont de TVA suplimentar, deşi fiscul dispunea de toate informaţiile

necesare pentru a determina persoana obligată să achite TVA şi cuantumul acestui impozit (afacerea C-392/09, *Uszodaépítö*).

În cazul unei sume menţionate eronat cu titlul de TVA pe o factură (în condiţiile în care taxa nu era datorată), ca parte a preţului total al serviciilor, această sumă nu poate fi considerată TVA şi nu poate fi prelevată cu acest titlu (afacerile reunite C-78/02, C-79/02 şi C-80/02, *Maria Karageorgou, Katina Petrova* şi *Loukas Vlachos*).

În fine, conform unei alte hotărâri, principiul neutralităţii fiscale a TVA impune autorităţilor naţionale să permită contribuabililor ajustarea TVA facturate în mod eronat, în condiţiile în care aceştia au eliminat într-un interval rezonabil riscul oricărei pierderi de venituri fiscale la buget.

Într-o asemenea situaţie, ajustarea TVA nu poate fi condiţionată de faptul ca emitentul facturii să fi acţionat cu bună-credinţă (afacerea C-454/98, *Schmeink & Cofreth AG & Co. KG*).

Materialul a fost publicat in Newsletterul Costas, Negru & Asociatii

COSTAŞ, NEGRU & ASOCIAŢII